

Ustawa

z dnia .....

o zmianie ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych

oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 360) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) tego samego rodzaju jak praca wykonywana przez pracownika pracodawcy użytkownika, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w okresie ostatnich 3 miesięcy poprzedzających przewidywany termin rozpoczęcia wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego, jeżeli taka praca miałaby być wykonywana w jakiejkolwiek jednostce organizacyjnej pracodawcy użytkownika położonej w gminie, w której znajduje się lub znajdowała się jednostka organizacyjna, w której był zatrudniony zwolniony pracownik.”;

2) w art. 9 w ust. 2:

a) w pkt 1 po wyrazach „u pracodawcy użytkownika” dodaje się wyrazy „, a na wniosek agencji pracy tymczasowej przedstawia do wglądu treść tych przepisów”;

b) w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz ustawę z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy.

„3) niewystępowaniu okoliczności uniemożliwiających rozpoczęcie wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego na rzecz pracodawcy użytkownika, o których mowa w art. 8 pkt 3.”;

3) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. Pracodawca użytkownik niezwłocznie informuje na piśmie agencję pracy tymczasowej o zmianie przepisów o wynagrodzeniu, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 1, w okresie wykonywania na jego rzecz pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego, a na wniosek agencji pracy tymczasowej, przedstawia do wglądu treść zmienionych przepisów.”;

4) po art. 11 dodaje się art. 11a i 11b w brzmieniu:

„Art. 11a. W celu zawarcia umowy o pracę albo umowy prawa cywilnego pomiędzy agencją pracy tymczasowej a osobą, której ma być powierzony wykonywanie pracy tymczasowej, agencja pracy tymczasowej ustala łączny okres pracy dotychczas wykonywanej przez taką osobę na rzecz danego pracodawcy użytkownika na podstawie umowy o pracę lub umowy prawa cywilnego.

Art. 11b. Osoba, której ma być powierzony wykonywanie pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę albo umowy prawa cywilnego, przedkłada agencji pracy tymczasowej świadectwa pracy lub inne dokumenty potwierdzające okresy wykonywania pracy tymczasowej na rzecz danego pracodawcy użytkownika na podstawie umowy o pracę oraz składa oświadczenie lub przedkłada zaświadczenia potwierdzające okresy wykonywania pracy tymczasowej na rzecz danego pracodawcy użytkownika na podstawie umowy prawa cywilnego, o których mowa w art. 26 ust. 2 - z okresu 36 miesięcy poprzedzających przewidywany termin rozpoczęcia wykonywania pracy tymczasowej u danego pracodawcy użytkownika.”;

5) w art. 13:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W umowie o pracę zawiera się informacje umożliwiające pracownikowi tymczasowemu bezpośredni kontakt z przedstawicielami agencji pracy tymczasowej, dotyczące adresu miejsca kontaktu, numeru telefonu oraz adresu

poczty elektronicznej, a także dni i przedziału godzinowego, w których możliwy jest taki kontakt.”,

b) uchyla się ust. 3;

6) w art. 17:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Agencja pracy tymczasowej nie ma obowiązku wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego, o którym mowa w ust. 3, w przypadku gdy strony postanowią o wykorzystaniu urlopu w czasie pozostawania pracownika tymczasowego w stosunku pracy na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej z tą samą agencją pracy tymczasowej, w celu powierzenia wykonywania pracy tymczasowej u tego samego pracodawcy użytkownika, u którego była wykonywana taka praca, bezpośrednio przed rozwiązaniem lub wygaśnięciem poprzedniej umowy o pracę z taką agencją.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy ustala się:

1) dzieląc wynagrodzenie wypłacone pracownikowi tymczasowemu w okresie 3 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym udzielono takiemu pracownikowi czasu wolnego od pracy w wymiarze odpowiadającym przysługującemu mu urlopowi wypoczynkowemu, przez liczbę godzin pracy, w czasie których wykonywał on pracę w okresie tych 3 miesięcy, a następnie,

2) mnożąc tak otrzymane wynagrodzenie za jedną godzinę wykonywania pracy przez liczbę godzin przypadających w czasie wolnym od pracy w dniach, w których pracownik tymczasowy wykonywałby pracę, gdyby nie korzystał z urlopu wypoczynkowego.”,

c) dodaje się ust. 5-8 w brzmieniu:

„5. Okres 3 miesięcy, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, obejmuje łącznie okres kolejnych 90 dni zatrudnienia w agencji pracy tymczasowej udzielającej tego urlopu, przypadający w okresie 6 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym pracownikowi tymczasowemu udzielono czasu wolnego od pracy w wymiarze odpowiadającym przysługującemu mu urlopowi wypoczynkowemu.

6. Jeżeli pracownik tymczasowy przed rozpoczęciem korzystania z udzielonego mu czasu wolnego od pracy otrzymał wynagrodzenie za okres krótszy niż określony w ust. 4 pkt 1, do obliczania wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy przyjmuje się wynagrodzenie wypłacone w okresie faktycznie przepracowanym, przypadającym w okresie, o którym mowa w ust. 5.

7. Ekwiwalent pieniężny za jeden dzień urlopu ustala się:

1) sumując kwotę wypłaconych wynagrodzeń w okresie 3 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym pracownikowi tymczasowemu wypłaca się ekwiwalent pieniężny, przypadających w okresie 6 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc wypłaty ekwiwalentu, a następnie,

2) dzieląc otrzymany wynik przez liczbę dni, w czasie których pracownik tymczasowy wykonywał pracę w okresie, o którym mowa w pkt 1.

8. Do ustalania ekwiwalentu pieniężnego za jeden dzień urlopu przepisy ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.”;

7) w art. 18a po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące każdego pracodawcy użytkownika, na rzecz którego była wykonywana praca tymczasowa na podstawie umowy o pracę oraz okresy wykonywania takiej pracy.”;

8) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Agencja pracy tymczasowej może skierować danego pracownika tymczasowego do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy.

2. Agencja pracy tymczasowej może skierować daną osobę do wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę i umowy prawa cywilnego na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy.

3. Pracodawca użytkownik może korzystać z pracy tego samego pracownika tymczasowego przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy.

4. Pracodawca użytkownik może korzystać z pracy tej samej osoby wykonującej pracę tymczasową na podstawie umowy o pracę i umowy prawa cywilnego przez okres nieprzekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy.

5. Agencja pracy tymczasowej może skierować pracownika tymczasowego do wykonywania w sposób ciągły pracy tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika, obejmującej zadania, których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez danego pracodawcę użytkownika, a pracodawca użytkownik może korzystać z pracy takiego pracownika tymczasowego - przez okres nieprzekraczający 36 miesięcy.

6. Po okresie wykonywania pracy tymczasowej, o którym mowa w ust. 5, pracownik tymczasowy może być skierowany przez agencję pracy tymczasowej oraz przyjęty przez tego samego pracodawcę użytkownika do wykonywania pracy tymczasowej na jego rzecz - nie wcześniej niż po upływie 36 miesięcy.

7. Agencja pracy tymczasowej może skierować daną osobę do wykonywania w sposób ciągły pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę i umowy prawa cywilnego na rzecz jednego pracodawcy użytkownika, obejmującej zadania, których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez danego pracodawcę użytkownika, a taki pracodawca może korzystać z pracy skierowanej do niego osoby - przez okres nieprzekraczający 36 miesięcy.

8. Po okresie wykonywania pracy tymczasowej, o którym mowa w ust. 7, dana osoba może być skierowana przez agencję pracy tymczasowej oraz przyjęta przez tego samego pracodawcę użytkownika do wykonywania pracy tymczasowej na jego rzecz - nie wcześniej niż po upływie 36 miesięcy.

9. Przepisów ust. 1, 3 i 5 nie stosuje się w przypadku przedłużenia umowy o pracę do dnia porodu, zgodnie z art. 177 § 3 Kodeksu pracy.”;

9) uchyla się art. 24;

10) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. 1. Do osób skierowanych do pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 2 pkt 3, art. 8, art. 9 ust. 1, art. 12, art. 20 ust. 1, 3, 5 i 6 i art. 23.

2. Agencja pracy tymczasowej wydaje osobie skierowanej do pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego zaświadczenie potwierdzające okres wykonywania pracy tymczasowej na rzecz danego pracodawcy użytkownika; zaświadczenie wydaje się w dniu zakończenia wykonywania pracy tymczasowej przez taką osobę.

3. Do osób w wieku od 16 do 18 lat będących uczniami, skierowanych do pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego, ponadto stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu pracy dotyczące zatrudniania młodocianych w innym celu niż przygotowanie zawodowe.”;

11) w art. 27 ust. 1 po wyrazach „podlega karze grzywny” dodaje się wyrazy „od 1 000 do 30 000 zł”;

12) po art. 27 dodaje się art. 27a i 27b w brzmieniu:

„Art. 27a. Kto, będąc agencją pracy tymczasowej lub działając w jej imieniu, kieruje pracownika tymczasowego do wykonywania:

1) pracy szczególnie niebezpiecznej w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 237¹⁵ Kodeksu pracy;

2) pracy na stanowisku pracy, na którym jest zatrudniony pracownik pracodawcy użytkownika w okresie uczestniczenia tego pracownika w strajku;

3) pracy tego samego rodzaju jak praca wykonywana przez pracownika pracodawcy użytkownika, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn nietyczących pracowników w okresie ostatnich 3 miesięcy poprzedzających przewidywany termin rozpoczęcia wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego, jeżeli taka praca miałaby być wykonywana w jakiejkolwiek jednostce organizacyjnej pracodawcy użytkownika położonej w gminie, w której znajduje się lub znajdowała się jednostka organizacyjna, w której był zatrudniony zwolniony pracownik;

4) pracy tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres przekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy;

5) pracy tymczasowej na rzecz jednego pracodawcy użytkownika przez okres przekraczający 36 miesięcy, jeżeli pracownik tymczasowy wykonuje w sposób ciągły pracę tymczasową obejmującą zadania, których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez danego pracodawcę użytkownika

- podlega karze grzywny od 1 000 do 30 000 zł.

Art. 27b. 1. Kto, będąc pracodawcą użytkownikiem lub działając w jego imieniu, korzysta z pracy pracownika tymczasowego, powierzając mu wykonywanie:

1) pracy szczególnie niebezpiecznej w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 237¹⁵ Kodeksu pracy;

2) pracy na stanowisku pracy, na którym jest zatrudniony pracownik pracodawcy użytkownika w okresie uczestniczenia tego pracownika w strajku;

3) pracy tego samego rodzaju jak praca wykonywana przez pracownika pracodawcy użytkownika, z którym został rozwiązany stosunek pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w okresie ostatnich 3 miesięcy poprzedzających przewidywany termin rozpoczęcia wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego, jeżeli taka praca miałaby być wykonywana w jakiegokolwiek jednostce organizacyjnej pracodawcy użytkownika położonej w gminie, w której znajduje się lub znajdowała się jednostka organizacyjna, w której był zatrudniony zwolniony pracownik

- podlega karze grzywny od 1 000 do 30 000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto będąc pracodawcą użytkownikiem lub działając w jego imieniu:

1) korzysta z pracy tego samego pracownika tymczasowego przez okres przekraczający łącznie 18 miesięcy w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy;

2) korzysta z pracy tymczasowej przez okres przekraczający 36 miesięcy, jeżeli pracownik tymczasowy wykonuje w sposób ciągły pracę tymczasową obejmującą zadania, których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez tego pracodawcę użytkownika;

3) nie prowadzi ewidencji czasu pracy pracownika tymczasowego w zakresie i na zasadach obowiązujących w stosunku do pracowników;

4) uniemożliwia pracownikowi tymczasowemu wykorzystanie urlopu wypoczynkowego zgodnie z art. 10 ust. 2.”;

13) w art. 28 wyrazy „o których mowa w art. 27” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 27-27b”.

Art. 2. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 25¹ po § 4 dodaje się § 4¹ w brzmieniu:

„§ 4¹. Przepisów § 1 i 3 nie stosuje się w przypadku przedłużenia umowy o pracę do dnia porodu, zgodnie z art. 177 § 3.”;

2) w art. 177 uchyla się § 3¹.

Art. 3. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, 691 i 868) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 w ust. 1 w pkt 1 po lit. f dodaje się lit. g w brzmieniu:

„g) kierowaniu cudzoziemców do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 85a.”;

2) w art. 18l pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) podmiot wykreślono z rejestru w przypadkach, o których mowa w art. 18m ust. 1 pkt 3 i 5-9, w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku o wpis;”;

3) w art. 18m w ust. 1 pkt 5-7 otrzymują brzmienie:

„5) naruszenia przez podmiot warunków prowadzenia agencji zatrudnienia określonych w art. 19 pkt 2 i 3, art. 19b-19d, art. 85 ust. 2-5 oraz art. 85a;

6) nieusunięcia przez podmiot, w wyznaczonym terminie, naruszeń warunków prowadzenia agencji zatrudnienia określonych w art. 19 pkt 1, art. 19aa ust. 1, art. 19ah ust. 1, art. 19ai, art. 19e-19h;

7) złożenia przez podmiot oświadczenia, o którym mowa w art. 18e ust. 2 pkt 1 i ust. 3, lub przekazania informacji, o których mowa w art. 19e ust. 1 pkt 1 i art. 19f, niezgodnych ze stanem faktycznym;”;

---

2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1662, z 2015 r. poz. 1066, 1220, 1224, 1240, 1268 i 1735 oraz z 2016 r. poz. 868 i 910.

4) w art. 18o dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Marszałek województwa sprawdza za pośrednictwem systemów teleinformatycznych na koniec kwartału, czy agencja zatrudnienia świadcząca usługę pracy tymczasowej ma w tym okresie zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, o ile była obowiązana do ich opłacania.”;

5) po art. 19a dodaje się art. 19aa-19ah w brzmieniu:

„Art. 19aa. 1. Agencja zatrudnienia świadcząca lub zamierzająca świadczyć usługę pracy tymczasowej jest obowiązana posiadać zabezpieczenie zobowiązań finansowych, w formie gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, w wysokości 25-krotności przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 28, przez cały okres posiadania wpisu do rejestru.

2. Zabezpieczenie zobowiązań finansowych, o którym mowa w ust. 1, obowiązany jest posiadać przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w art. 19i, świadczący usługi pracy tymczasowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przez cały okres świadczenia tej usługi, wskazany w zawiadomieniu złożonym marszałkowi województwa.

3. Zabezpieczenie zobowiązań finansowych, o którym mowa w ust. 1, zawiera upoważnienie dla marszałka województwa do wypłaty świadczeń na zaspokojenie roszczeń pracowniczych.

Art. 19ab. Zabezpieczenie zobowiązań finansowych, o którym mowa w art. 19aa ust. 1, jest przeznaczone, w przypadku niewypłacalności agencji zatrudnienia, na zaspokojenie roszczeń pracowniczych, o których mowa w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2014 r. poz. 272, z późn. zm.³⁾), przysługujących pracownikom tymczasowym oraz osobom skierowanym do pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego.

Art. 19ac. 1. Niewypłacalność agencji zatrudnienia świadczącej usługę pracy tymczasowej, o której mowa w art.19ab, zachodzi w razie niezaspokojenia roszczeń

---

3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 598 i 923, z 2015 r. poz. 978, 1268 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 827.

pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez agencję zatrudnienia, trwającego dłużej niż 2 miesiące.

2. Datą wystąpienia niewypłacalności agencji zatrudnienia świadczącej usługę pracy tymczasowej jest dzień następujący po upływie 2-miesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 19ad. 1. W przypadku niewypłacalności agencji zatrudnienia, o której mowa w art.19ab, marszałek województwa właściwy dla siedziby tej agencji zatrudnienia, a w przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 19i, marszałek województwa, do którego zostało złożone zawiadomienie, rozpoczyna postępowanie wyjaśniające w sprawie wypłaty środków z zabezpieczenia zobowiązań finansowych, o którym mowa w art. 19aa, na wniosek:

1) osoby, która jest lub była pracownikiem tymczasowym lub osobą skierowaną do pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego, lub

2) agencji zatrudnienia świadczącej usługę pracy tymczasowej, zawierający oświadczenie agencji zatrudnienia o niezaspokojeniu roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez agencję zatrudnienia.

2. Marszałek województwa po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie wzywa niewypłacalną agencję zatrudnienia świadcząca usługę pracy tymczasowej do przedstawienia, w terminie 30 dni, zbiorczego wykazu niezaspokojonych roszczeń z okresów poprzedzających datę niewypłacalności agencji zatrudnienia, określenia osób uprawnionych do wypłaty świadczeń poprzez wskazanie imienia, nazwiska, numeru PESEL, adresu zamieszkania, podania ogólnych kwot środków niezaspokojonych roszczeń osób uprawnionych do wypłaty świadczeń, ze wskazaniem tytułów i wysokości kwot środków roszczeń poszczególnych osób uprawnionych do wypłaty świadczeń oraz numerów rachunków bankowych osób uprawnionych do wypłaty świadczeń, na które ma nastąpić wypłata z zabezpieczenia zobowiązań finansowych.

3. Wypłata z zabezpieczenia zobowiązań finansowych następuje na pisemne żądanie zapłaty skierowane przez marszałka województwa do wystawcy zabezpieczenia zobowiązań finansowych, na podstawie zbiorczego wykazu niezaspokojonych roszczeń, o którym mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wykazu.

4. Żądanie zapłaty, o którym mowa w ust. 3, powinno zawierać:

- 1) wskazanie podstawy prawnej żądania;
- 2) oświadczenie marszałka województwa o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w art. 19ac;
- 3) oświadczenie marszałka województwa o wysokości kwoty niezbędnej na pokrycie kosztów niezaspokojonych roszczeń;
- 4) wskazanie numeru rachunku bankowego marszałka województwa, na który ma nastąpić wypłata z zabezpieczenia zobowiązań finansowych.

5. Marszałek województwa przekazuje należne kwoty środków na zaspokojenie roszczeń pracowniczych bezpośrednio na rachunki bankowe osób uprawnionych, a w przypadku braku konta - w formie pieniężnej do rąk osób uprawnionych, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania środków.

Art. 19ae. 1. W przypadku wypłaty świadczeń na zaspokojenie roszczeń pracowniczych ze środków zabezpieczenia zobowiązań finansowych łączna kwota środków dla osoby nie może przekraczać minimalnego wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 12a.

2. W przypadku gdy wysokość zabezpieczenia zobowiązań finansowych, o którym mowa w art. 19aa ust. 1, jest niższa od kwoty roszczeń pracowniczych wskazanej w zbiorczym wykazie niezaspokojonych roszczeń, wypłaty należnych świadczeń na zaspokojenie roszczeń pracowniczych dokonuje się proporcjonalnie do wysokości kwot należnych poszczególnym osobom uprawnionym.

Art. 19af. O odmowie wypłaty świadczenia na zaspokojenie roszczeń pracowniczych w całości lub w części marszałek województwa zawiadamia na piśmie wnioskodawcę, podając uzasadnienie tej odmowy.

Art. 19ag. Marszałek województwa jest uprawniony do występowania na rzecz pracowników w sprawach wypłaty świadczeń na zaspokojenie roszczeń pracowniczych, na zasadach określonych w zabezpieczeniach zobowiązań finansowych.

Art. 19ah. 1. Agencja zatrudnienia świadcząca usługę pracy tymczasowej jest obowiązana przekazywać marszałkowi województwa:

- 1) odpis pierwszego zabezpieczenia zobowiązań finansowych nie później niż 30 dni od dnia wpisu do rejestru,
- 2) odpisy kolejnych zabezpieczeń zobowiązań finansowych nie później niż 14 dni przed upływem terminu obowiązywania poprzedniego zabezpieczenia zobowiązań finansowych, a w przypadku wykorzystania w całości lub w części przez agencję

zatrudnienia zabezpieczenia zobowiązań finansowych, w terminie 14 dni od zakończenia wypłaty należności przez marszałka województwa

- potwierdzone przez wystawcę zabezpieczenia zobowiązań finansowych.

2. Do odpisów zabezpieczeń zobowiązań finansowych, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 18f stosuje się odpowiednio.

Art. 19ai. W przypadku gdy odpisy zabezpieczenia zobowiązań finansowych, o którym mowa w art. 19aa ust. 1, są sformułowane w języku obcym, dołącza się także ich tłumaczenie na język polski dokonane przez tłumacza przysięgłego. Ten sam obowiązek dotyczy przedkładania kolejnych odpisów zabezpieczenia zobowiązań finansowych.”;

6) art. 19f otrzymuje brzmienie:

„Art. 19f. 1. Agencja zatrudnienia ma obowiązek przedstawiania marszałkowi województwa informacji o działalności agencji zatrudnienia – w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku za rok poprzedni – zawierającej w szczególności:

1) liczbę osób, z uwzględnieniem obywatelstwa, które podjęły pracę za pośrednictwem agencji zatrudnienia według grup elementarnych zawodów zgodnie z obowiązującą klasyfikacją zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy, a w przypadku kierowania do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, z podaniem państw zatrudnienia;

2) liczbę pracodawców oraz osób korzystających z usług doradztwa personalnego i poradnictwa zawodowego;

3) liczbę osób skierowanych przez agencję zatrudnienia do wykonywania pracy tymczasowej, z podaniem obywatelstwa cudzoziemców skierowanych do pracy tymczasowej;

4) informację o zrzeszeniu agencji zatrudnienia w związkach branżowych.

2. W przypadku konieczności zmiany informacji o działalności agencji zatrudnienia, o której mowa w ust. 1, agencja zatrudnienia przedstawia marszałkowi województwa zmienioną informację w terminie do dnia 1 marca danego roku.

3. Do informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, przepis art. 18f stosuje się odpowiednio.”;

7) po art. 19f dodaje się art. 19fa w brzmieniu:

„Art. 19fa. Agencja zatrudnienia jest obowiązana posiadać lokal na biuro agencji zatrudnienia zapewniający poufność prowadzonych rozmów z klientami agencji zatrudnienia.”;

8) w art. 19i:

a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) planowane miejsce oraz termin wykonywania usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy niemożliwe jest określenie planowanego miejsca wykonywania usługi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub gdy planowane miejsca wykonywania usługi znajdują się na terenie co najmniej 2 województw, przedsiębiorca zagraniczny składa zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, do marszałka województwa mazowieckiego.”,

c) dodaje się ust. 4-6 w brzmieniu:

„4. Przedsiębiorca zagraniczny jest obowiązany przekazywać marszałkowi województwa wraz z zawiadomieniem, o którym mowa w ust. 1, odpis zabezpieczenia zobowiązań finansowych, o którym mowa w art. 19ah, potwierdzony przez wystawcę tego zabezpieczenia.

5. Przedsiębiorca zagraniczny jest obowiązany przekazywać marszałkowi województwa odpisy kolejnych zabezpieczeń zobowiązań finansowych, potwierdzonych przez wystawców zabezpieczenia zobowiązań finansowych, nie później niż 14 dni przed upływem terminu obowiązywania poprzedniego zabezpieczenia zobowiązań finansowych, a w przypadku wykorzystania w całości lub w części przez przedsiębiorcę zagranicznego zabezpieczenia zobowiązań finansowych, w terminie 14 dni od zakończenia wypłaty należności przez marszałka województwa.

6. Do odpisów zabezpieczeń zobowiązań finansowych, o których mowa w ust. 4 i 5, przepis art. 18f stosuje się odpowiednio.”;

9) po art. 19i dodaje się art. 19ia w brzmieniu:

„Art. 19ia. 1. Marszałek województwa prowadzi wykaz przedsiębiorców zagranicznych, o których mowa w art. 19i ust. 1, zawierający:

1) oznaczenie oraz siedzibę przedsiębiorcy, w tym nazwę państwa siedziby przedsiębiorcy;

2) rodzaj świadczonych usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

3) planowane miejsce oraz termin wykonywania usług.

2. Wykaz jest jawny i może być prowadzony w formie dokumentu elektronicznego.”;

10) art. 19k otrzymuje brzmienie:

„Art. 19k. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wpis do rejestru, wzór certyfikatu, a także wzory formularzy składanych informacji, mając na względzie tworzenie warunków do rozwoju agencji zatrudnienia oraz zapewnienie bezpieczeństwa klientów agencji zatrudnienia.”;

11) w art. 85:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podejmowanie pracy za granicą następuje w drodze bezpośrednich uzgodnień dokonywanych przez osoby podejmujące pracę z pracodawcami zagranicznymi lub za pośrednictwem publicznych służb zatrudnienia, a także agencji zatrudnienia wyłącznie w ramach świadczonej usługi, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. f.”,

b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„2. Kierowanie do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych za pośrednictwem agencji zatrudnienia odbywa się wyłącznie bezpośrednio do pracodawcy zagranicznego na podstawie pisemnej umowy zawieranej przez te agencje z osobami kierowanymi. Umowa ta powinna określać w szczególności:”;

12) po art. 85 dodaje się art. 85a w brzmieniu:

„Art. 85a. 1. Agencje zatrudnienia w ramach świadczonej usługi, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. g, mogą kierować cudzoziemców do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej wyłącznie bezpośrednio do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polski.

2. Skierowanie cudzoziemca przez agencję zatrudnienia do podmiotu, o którym mowa w ust. 1, powierzającego wykonanie zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej cudzoziemcowi, odbywa się na podstawie pisemnej umowy zawartej pomiędzy agencją zatrudnienia a tym cudzoziemcem.

3. Umowa, o której mowa w ust. 2, powinna określać w szczególności:

- 1) oznaczenie i siedzibę podmiotu powierzającego wykonanie pracy;
- 2) okres zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej;
- 3) rodzaj umowy oraz warunki zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej i wynagrodzenia, a także przysługujące cudzoziemcowi kierowanemu do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej świadczenia socjalne;
- 4) zakres ubezpieczeń społecznych, jakim cudzoziemiec będzie objęty;
- 5) obowiązki i uprawnienia agencji zatrudnienia oraz cudzoziemca kierowanego do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej;
- 6) zakres odpowiedzialności cywilnej stron w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy zawartej między agencją zatrudnienia a cudzoziemcem kierowanym do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

4. Agencja zatrudnienia ma obowiązek przedstawienia cudzoziemcowi kierowanemu do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przed podpisaniem umowy, o której mowa w ust. 2, jej pisemnego tłumaczenia na język dla niego zrozumiały oraz przekazania temu cudzoziemcowi egzemplarza zawartej umowy.

5. Agencja zatrudnienia ma obowiązek poinformować na piśmie:

- 1) cudzoziemca kierowanego do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w języku dla niego zrozumiałym, o zasadach dotyczących pobytu i pracy cudzoziemców w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) podmiot, do którego agencja zatrudnienia kieruje cudzoziemców do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, o zasadach dotyczących pobytu i pracy cudzoziemców w Rzeczypospolitej Polskiej oraz o obowiązkach, o których mowa w art. 88h.

6. Agencja zatrudnienia jest obowiązana do prowadzenia:

- 1) wykazu podmiotów, do których są kierowani cudzoziemcy do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, zawierającego w szczególności oznaczenie i siedzibę podmiotu;
- 2) wykazu cudzoziemców kierowanych do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, zawierającego imię i nazwisko, obywatelstwo i datę urodzenia

cudzoziemca oraz oznaczenie i siedzibę podmiotu, do którego skierowano cudzoziemca do pracy, okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.”;

13) w art. 120 dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:

„7. Kto powierza zatrudnienie lub inną pracę zarobkową cudzoziemcowi kierowanemu przez podmiot niebędący agencją zatrudnienia, podlega karze grzywny nie niższej niż 3 000 zł.

8. Tej samej karze podlega, kto będąc pracodawcą użytkownikiem, o którym mowa w przepisach o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, lub osobą działającą w jego imieniu, wyznacza cudzoziemcowi kierowanemu przez podmiot niebędący agencją zatrudnienia, zadania i kontroluje ich wykonanie.”;

14) w art. 121:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto bez wymaganego wpisu do rejestru agencji zatrudnienia prowadzi agencję zatrudnienia, świadcząc usługi w zakresie:

1) doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub pośrednictwa pracy z wyłączeniem kierowania osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, podlega karze grzywny od 3 000 zł do 10 000 zł;

2) pracy tymczasowej lub pośrednictwa pracy w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, podlega karze grzywny od 3 000 do 100 000 zł.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Tym samym karom podlega, kto, prowadząc przedsiębiorstwo zagraniczne, o którym mowa w art. 18c ust. 1 pkt 4, przed rozpoczęciem działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub pracy tymczasowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie złożył marszałkowi województwa właściwemu dla miejsca świadczenia usług zawiadomienia, o którym mowa w art. 19i.”,

c) dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:

„7. Kto, prowadząc agencję zatrudnienia świadczącą usługę, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. f, kieruje osoby do pracy za granicą niezgodnie z zasadami określonymi w art. 85 ust. 2, podlega karze grzywny nie niższej niż 4 000 zł.

8. Kto prowadząc agencję zatrudnienia świadczącą usługę, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. g, nie zawiera z cudzoziemcem umowy, o której mowa w art. 85a ust. 2, lub nie przedstawia cudzoziemcowi lub podmiotowi pisemnej informacji, o której mowa w art. 85a ust. 4 lub 5, lub nie prowadzi wykazów, o których mowa w art. 85a ust. 6, podlega karze grzywny nie niższej niż 4 000 zł.”;

15) po art. 121c dodaje się art. 121d w brzmieniu:

„Art. 121d. 1. Kto, świadcząc usługę pracy tymczasowej, nie posiada zabezpieczenia zobowiązań finansowych, o którym mowa w art. 19aa ust. 1, lub nie dopełnia obowiązku przekazywania marszałkowi województwa stosownych odpisów zabezpieczeń zobowiązań finansowych, podlega karze grzywny nie niższej niż 100 000 zł.

2. Kto, będąc przedsiębiorcą zagranicznym, o którym mowa w art. 18c ust. 1 pkt 4, świadczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługę pracy tymczasowej bez posiadanego zabezpieczenia zobowiązań finansowych, o którym mowa w art. 19aa ust. 1, lub nie dopełnia obowiązku przekazywania marszałkowi województwa stosownych odpisów zabezpieczeń zobowiązań finansowych, podlega karze grzywny nie niższej niż 100 000 zł.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 640, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 w ust. 1 w pkt 3 lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) prowadzenia działalności przez podmioty, o których mowa w art. 18c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, 691 i 868), zgodnie z warunkami określonymi w art. 19c, art. 19d, art. 19ga, art. 85 ust. 2 i art. 85a tej ustawy;”;

2) w art. 13 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

---

4) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1240, oraz z 2016 r. poz. 542, 691 i 868.

„3) podmioty, o których mowa w art. 18c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – w zakresie przestrzegania warunków określonych w art. 19c, art. 19d, art. 19ga, art. 85 ust. 2 i art. 85a tej ustawy,”.

Art. 5. Do umów o pracę i umów prawa cywilnego, na podstawie których jest wykonywana praca tymczasowa, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 8 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1 w dotychczasowym brzmieniu.

Art. 6. Do umów o pracę, na podstawie których jest wykonywana praca tymczasowa, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 9a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 7. Agencja pracy tymczasowej przekazuje pracownikowi tymczasowemu, którego umowa o pracę na podstawie której jest wykonywana praca tymczasowa trwa w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą; informacje przekazuje się w formie pisemnej w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Umowy o pracę na czas określony, na podstawie których jest wykonywana praca tymczasowa, trwające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, które uległyby rozwiązaniu po upływie trzeciego miesiąca ciąży, ulegają przedłużeniu do dnia porodu.

Art. 9. Wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy pracownika tymczasowego, trwający w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, ustala się stosując art. 17 ust. 3-8 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 10. W świadectwie pracy wydawanym pracownikowi tymczasowemu przez agencję pracy tymczasowej, obejmującym okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, na podstawie której jest wykonywana praca tymczasowa, trwającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, podaje się także informacje dotyczące pracodawcy użytkownika, na rzecz którego była wykonywana praca tymczasowa na podstawie takiej umowy, oraz okres wykonywania takiej pracy przypadający od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 11. 1. Okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony, na podstawie której jest wykonywana praca tymczasowa, trwającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, przypadający od tego dnia, wlicza się do łącznego okresu wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy o pracę albo korzystania z takiej pracy na podstawie umowy o pracę, o których mowa odpowiednio w art. 20 ust. 1 i 3 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Bieg okresów obejmujących 36 kolejnych miesięcy, o których mowa w art. 20 ust. 1 i 3 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, rozpoczyna się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 12. Przepisy art. 11 stosuje się odpowiednio do umów prawa cywilnego, na podstawie których jest wykonywana praca tymczasowa, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 13. 1. Okresy wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umów o pracę albo umów prawa cywilnego, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, przypadające od tego dnia wlicza się do łącznego okresu skierowania do wykonywania pracy tymczasowej albo korzystania z takiej pracy, o których mowa odpowiednio w art. 20 ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Bieg okresów obejmujących 36 kolejnych miesięcy, o których mowa w art. 20 ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, rozpoczyna się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 14. W zaświadczeniu, o którym mowa w art. 26 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, potwierdzającym okres wykonywania pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego trwającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, zamieszcza się informację o okresie wykonywania takiej pracy przypadającym od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia zakończenia wykonywania takiej pracy.

Art. 15. Do spraw dotyczących roszczeń pracowników tymczasowych, wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w zakresie właściwości sądu pracy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 16. Umowy o pracę na czas określony zawarte w celu zastępstwa pracownika w czasie jego usprawiedliwionej nieobecności w pracy, trwające w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, które uległyby rozwiązaniu po upływie trzeciego miesiąca ciąży, ulegają przedłużeniu do dnia porodu.

Art. 17. Do cudzoziemców skierowanych przez agencje zatrudnienia do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej na terytorium Rzeczypospolitej Polski przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 18. W okresie od dnia wejścia w życie art. 3 pkt 5 niniejszej ustawy do dnia 31 grudnia 2017 r. agencje zatrudnienia świadczące usługę pracy tymczasowej przez okres pierwszych 12 miesięcy funkcjonowania od dnia wpisu do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia, są obowiązane do składania marszałkowi województwa comiesięcznych zaświadczeń o nieposiadaniu zaległości z tytułu podatków oraz składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, o ile były obowiązane do ich opłacania.

Art. 19. Agencje zatrudnienia przedstawiają marszałkowi województwa informację o działalności agencji zatrudnienia, o której mowa w art. 19f ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, za lata 2016 i 2017, na zasadach określonych w przepisach dotychczasowych.

Art. 20. Agencja zatrudnienia świadcząca lub zamierzająca świadczyć usługę pracy tymczasowej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy jest obowiązana do przekazania marszałkowi województwa odpisu zabezpieczenia zobowiązań finansowych, o którym mowa w art. 19aa ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 21. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 19k ustawy zmienianej w art. 3 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 19k ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2017 r.

Art. 22. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 3 pkt 4 i 7, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.

ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Prawnego

